

Det var en gang en konge som hadde en datter, og hun var så vakker at hun var navngjeten både vidt og bredt; men hun var så alvorlig av seg at hun aldri kunne le, og så var hun så stor på det at hun sa nei til alle som kom og fridde til henne, og ikke ville hun ha noen, om de var aldri så gilde, enten det var prinser eller herremenn. Kongen var lei av dette for lenge siden, og syntes at hun kunne gifte seg, hun som de andre, hun hadde ikke noe å vente etter, hun var gammel nok, og rikere ble hun ikke heller, for halve riket skulle hun ha, det var morsarven hennes.

Det var en gang en konge som hadde en datter, og hun var så vakker at hun var navngjeten både vidt og bredt; men hun var så alvorlig av seg at hun aldri kunne le, og så var hun så stor på det at hun sa nei til alle som kom og fridde til henne, og ikke ville hun ha noen, om de var aldri så gilde, enten det var prinser eller herremenn. Kongen var lei av dette for lenge siden, og syntes at hun kunne gifte seg, hun som de andre, hun hadde ikke noe å vente etter, hun var gammel nok, og rikere ble hun ikke heller, for halve riket skulle hun ha, det var morsarven hennes.

Det var en gang en konge som hadde en datter, og hun var så vakker at hun var navngjeten både vidt og bredt; men hun var så alvorlig av seg at hun aldri kunne le, og så var hun så stor på det at hun sa nei til alle som kom og fridde til henne, og ikke ville hun ha noen, om de var aldri så gilde, enten det var prinser eller herremenn. Kongen var lei av dette for lenge siden, og syntes at hun kunne gifte seg, hun som de andre, hun hadde ikke noe å vente etter, hun var gammel nok, og rikere ble hun ikke heller, for halve riket skulle hun ha, det var morsarven hennes.

Figur 1: Caption